

CRISTINA ZEGHERU

DEMONII TRECUTULUI

Roman

prinsă în propria durere. Întunericul a luat locul luminii și, odată cu ea, a dispărut și încrederea. Nu mai continui să o caut, căci totul este în zadar. Stau cu genunchii la piept și îmi privesc trupul care mi se cutremură. Imaginile care îmi bântuie mintea m-au făcut să am coșmaruri și în timpul zilei, nu doar noaptea. Rațiunea îmi este cel mai mare dușman, iar sufletul a ales tăcerea, în defavoarea sentimentelor.

Poate fi distrusă o viață de om din cauza unei singure acțiuni? Da! Se poate. Priveam în gol și vedeam doar acele imagini care nu-mi dădeau pace. *Imagini care mi-au devenit coșmaruri pe timp de noapte și blestem pe timp de zi.*

Astăzi, vreau să uit totul și să o iau de la capăt.

Nu știu încotro mă îndreaptă pașii, dar trebuie să fug departe, altfel toate aceste amintiri mă vor distruge. Încet, dar sigur. Nu mai pot face față trecutului. *M-a distrus!*

Fac un pas în față, spre prezent, și rup lanțurile ce mă țin întemnițată în propria agonie. Îmi îndeș suferința în interiorul cel mai întunecat al inimii mele și încui ușa ce-i oferă posibilitatea de a mă dezarma.

E acolo. *Teama*. Știu, o văd, o simt, dar nu o mai las să mă controleze. Nimeni nu mă va cunoaște cu adevărat și nu va ști prin ce am trecut.

Astăzi este ziua schimbării!

Capitolul 1

Privesc în gol și aerul pe care îl inspir mă aduce cu picioarele pe pământ. E și așa suficient de puțin și mă chinui să nu leșin din cauza vântorii din autobuz. Îmi țin geanta cea mică pe umăr, geamantanul între picioare și cealaltă geantă, puțin mai mare, pe antebrațul stâng. Abia am reușit să mă prind de bara din metal aflată deasupra capului. O strâng atât de tare, încât degetele mi s-au albit, dar nu mă pot plânge.

După alte câteva stații, cobor și iau o gură de aer proaspăt. Privesc cerul și am impresia că are o nuanță nouă aici. Merg cu harta în mână și am grijă să nu mă lovesc de alți oameni, în drumul lor grăbit. Mă simt atât de stingheră, încât nu știu dacă mă voi putea descurca singură. De fapt, trebuie să pot, indiferent de emoțiile care mă cuprind.

Ajung într-un capăt de drum și am impresia că m-am rătăcit, până în momentul în care văd casa și realizez că este la fel ca cea din fotografie. Deschid telefonul și verific de câteva ori, apoi îmi fac curaj și intru în curte. Urc cele câteva trepte și, cu inima cât un purice, bat la ușă.

O fată înaltă, blondă și suplă îmi apare în față. Nu aș fi fost atât de uimită, dacă nu ar fi ieșit înfășurată doar într-un prosop și cu o chestie în mână, care pare a fi un ghemotoc înfipt în zeci de ace.

Mda, am început bine, îmi spun ironică și mă gândesc că nu trebuie să mă cert cu ea când va avea acele la înde-mână. O practica voodoo? Asta îmi mai trebuia, că în rest, le aveam pe toate.

– Intră! Doar nu vei dormi la intrare, rostește un glas blând și un zâmbet i se așterne în colțul gurii.

Bun! Deci nu e tipul acela de practicantă cu ciomag și păpuși din paie. Îmi ridic gențile și le târăsc după mine. Sunt suficient de grele și mă bucur că am ajuns, în sfârșit.

Trec de holul îngust, dar lung, și observ tablouri de diferite mărimi, împânzind pereții albi. Petele de culoare dau viață acestui loc, dar ceea ce îmi atrage atenția sunt cheile din dreptul fiecărei uși. Respir ușurată.

Trec de două camere, ce am înțeles că ar fi bucătăria și baia, și ajung în dreptul ușii maronie, cu geam de sticlă. Ma simt neliniștită, dar mă mulțumesc cu gândul că e opac și nu se vede nimic în exterior.

– Intră, repetă și mă îndeamnă din priviri. Aici e camera ta, spune cu același glas blând.

Fac câțiva pași și privesc înapoi, dar fata deja nu se mai află aici. Închid ușa și inima îmi bate din ce în ce mai tare. Învârt cheia de două ori și mă trântesc pe patul moale. Închid ochii și toate amintirile mă cuprind într-un nou val de emoții care nu îmi dau pace.

Mi-am jurat că nu mă voi întoarce în trecut și așa trebuie să fac. Încerc să mă liniștesc și, după câteva încercări eșuate, renunț. Îmi desfac bagajul, aruncându-mi hainele în fundul șifonierului. Oglinda prinsă pe una dintre uși îmi accentuează anxietatea. Nu îmi place să mă privesc și imaginea pe care o văd nu doar că mă neliniștește, dar mă și agită.

Pomeți mult prea accentuați, buze subțiri, ten palid. Nu acestea mă îngrijorează, ci privirea tristă pe care o am zi de zi.

Îmi evit analiza propriei imagini și privesc televizorul care este mult prea mare pentru gustul meu. Oricum nu mă

uit la el mai deloc. O să țin cont să-l mut de aici într-un alt dormitor sau, probabil, în living.

După câteva ore am toate lucrurile puse într-un loc, pe aici, pe undeva. Dacă la început camera a fost anostă, cu doar un pat dublu, un șifonier și un corp pe care era așezat televizorul, acum este o încăpere personalizată.

Mi-am schimbat așternuturile cu unele din mătase, negre cu buline colorate, primite de la mătușa mea, acum câteva luni. Am aranjat cărțile pe care le-am adus cu mine pe suportul unde era televizorul, iar dedesubt mi-am pus obiectele care nu vreau să fie la vedere. Un jurnal, gentuța cu produse pentru toaletă, tuburile de vopsea, pensule și micile resturi pe care le-am avut în geamantan, uitate și picate la fund. Hainele au rămas la fel de șifonate și înfășurate unele în altele. O să am grijă de ele. Curând.

Pereții sunt tot albi, iar ferestrele, mari, lăsând să intre razele soarelui menite să-mi încălzească trupul, dar nu și sufletul.

Ies și mă îndrept spre baie. Dau drumul la apă și încerc să-mi las toată tensiunea să se risipească odată cu valurile ce curg nestingherite de pe trupul meu gol și ud. Niciun rezultat dorit, căci în doar câteva minute, agitația își face din nou simțită prezența.

Trebuie să uit, să fiu liniștită și să îmi creez o nouă viață, mă motivez în sinea mea, dar toate aceste cuvinte sunt de prisos.

Picăturile continuă să curgă și mă simt într-o bulă fierbinte care mă transpune într-o altă lume. Gândurile mi se îndreaptă spre alte meleaguri și, uite așa, senzația mea de euforie a dispărut.

Deschid ochii și văd faianța albastră cu delfini. Pufnesc amuzată și zâmbetul îmi rămâne impregnat pe chip. Cât de plăcut e să râzi. Ceva ce înainte iubeam, acum îmi e străin.

Îmi înfășor părul într-un prosop și mă îmbrac în capotul gri. Ies din baie și mă îndrept spre bucătărie, unde o văd pe fata care mi-a deschis ușa.

– Ți-e foame? Întreabă în timp ce ridică o felie de unt cu gem.

– Sigur, spun mai mult din dorința de a fi drăguță. Îmi trag un scaun și mă așez lângă ea. Iau felia de pâine prăjită și desfac borcanul de gem de caise, lăsându-i-l ei pe cel de vișine.

– Ei bine? spune și ia o înghițitură din mâncarea sa.

– Ăăă? rostesc buimacă și sper că nu e ceea ce cred eu.

– Ce e cu tine? Nu toate fetele se mută în alt stat, lăsându-și în spate familia, iubii, serviciul, prietenii, animale de companie, chiloții cei roz.

Un hohot de râs mă trezește la viață, iar apa pe care tocmai o beam a ajuns pe blatul de bucătărie. În alte circumstanțe, aș fi intrat în pământ de rușine, dar acum nu sunt eu de vină. Nu?

– Scuze, bolborosesc și iau un șervețel, ștergând dezastul pe care l-am făcut.

– Nu schimba subiectul, soro! aud glasul impunător și supărarea prefăcută îi creează o față și mai amuzantă.

Stau câteva secunde și o privesc fără a spune niciun cuvânt. Trăsăturile finuțe pe care le are sunt în contrast cu personalitatea puternică pe care încearcă să o arate. Ochii mari și genele dese sunt visul oricărei femei, împreună cu buze cărnoase și pieptul pe măsură. Tipa asta le are pe toate. Cât de nedrept poate fi acest lucru? Nici nu vreau să mai

menționez părul lung, argintiu. Am încercat și eu de câteva ori să ajung la o asemenea nuanță și m-am ales doar cu păr portocaliu și ars, iar la câteva zile, tunsoarea până la umeri a avut ultimul cuvânt.

– Gata? întreabă și mă scoate din reverie.

– Scuze, spun din nou și o văd dându-și ochii peste cap.

– Treci și mănâncă! De fapt, nu! Nu mai mânca nimic.

Vorbește! rostește impunător și mă trage de mână.

Trăsături fine, ăăă? În niciun caz puterea asta nu vine din feminitate, ci mai degrabă din culturism.

– Eu nu sunt prea vorbărească, reușesc să spun și îmi îndes în gură o bucată de pâine.

– Observ.

Câteva minute bune nu mai spunem niciuna nimic. Pe de-o parte mă simt prost. A fost drăguță cu mine, iar eu mă port ca un copil răsfățat. Dar nici nu am încredere în ea. Am venit aici să încep un capitol nou în viața mea, nu să mă întorc în trecut.

– Uite, încerc să spun și îmi pierd glasul, însă un impuls de moment mă îndeamnă să continui. Am avut niște probleme acasă. Am avut o adolescență mai anevoioasă și am decis că e mai bine să mă mut. Părinții mi-au murit și am fost crescută de o mătușă. Nu m-am împăcat prea bine cu vărul meu și prietenii săi. Înțelegi? spun cu jumătate de gură și îmi dau seama că nu am mințit, dar nici nu am dezvăluit adevăratele motive. Pentru moment, e suficient să știe numai aceste lucruri.

– Îmi... pare rău, nu am știut, vine replica ei și parcă mă zgârie pe creier.

Oricui îi spun de ai mei, îmi răspund în același mod. Nu am nevoie de compătimirea nimănui. Sunt în regulă, chiar

dacă lor nu li se pare. *Ei văd doar exteriorul pe care îl manipulez așa cum îmi doresc, nimic mai mult.*

– Nicio problemă, spun instinctiv, ca de fiecare dată.

– Ești venită de departe. Nu ai rude pe aici, altfel nu te-ai fi mutat cu mine. Lucrezi?

– Nu. Am suficienți bani pentru a mă descurca. Nu plec nicăieri fără card. Părinții s-au asigurat că nu voi duce lipsă de nimic.

– La ce liceu ești? se interesează nerăbdătoare și eu deja simt că mă sufoc de la atâtea întrebări.

– „Aqua”, răspund prompt, fără a da și alte detalii.

– Păi și ce mai stai? Pregătește-te! Mergem împreună, spune și pot jura că nu a respirat de când am început discuția.

Nu cred că practică voodoo, ci, mai degrabă, lucrează la FBI. Sper să nu fie genul tipelor care nu au altceva de făcut decât să împrăstie vorbele. Deși nu i-am spus nimic compromițător, tot nu pot avea încredere în ea. Pentru numele lui Dumnezeu, e prima oară când vorbim!

– Aș prefera să rămân acasă astăzi, spun în timp ce o senzație de neliniște îmi cuprinde trupul.

Simt că dau înapoi, însă dacă mai pot profita de câteva ore de liniște, prefer să le exploatez la maximum.

– Eu trebuie să plec. Când vin, continuăm discuția, bine? întreabă și deja simt că mă ia durerea de cap.

Aprob printr-o înclinare a capului și mă bucur când o văd plecând din bucătărie.

– Apropo, eu sunt Zoe, strigă din camera cealaltă și alt zâmbet mi se așterne pe chip.

O fi tipa asta ciudată, dar m-a făcut să râd de trei ori într-o zi, ceea ce nu s-a mai întâmplat în ultima jumătate de an. Poate că e cicălitoare, dar pare o fată bună.

Capitolul 2

Îmi înghit nodul care mi s-a format la baza gâtului și mă bucur de singurătate. Nu vreau să aflu adevărul și nici nu mă așteptam ca în mai puțin de o zi să fiu interogată și nevoită să spun lucruri pe care nu mi le doresc. Mă ridic de la masă și bag cele două borcane în frigider. Sper că nu e o tipă dezordonată, altfel casa asta nu ar rezista la două fete care nu știu să curețe după ele. Zâmbesc trist încă o dată și mă îndrept spre cameră.

Îmi privesc trupul, hainele, părul și mă simt din nou prinsă în trecut. După câteva minute de analiză, am ajuns la concluzia că am nevoie de o schimbare, indiferent de ce natură. Am venit într-un loc nou, dar nu pot rămâne aceeași față temătoare și suspicioasă. Trebuie să-mi schimb nu doar aspectul, ci și caracterul. O să învăț să am încredere în oameni, iar primul pas pentru a mă vindeca, este acela de a învăța să îmi controlez teama.

Mă îmbrac cu o pereche de blugi și un tricou. Vreau să scap de tot ce înseamnă „amintire” chiar dacă nu este atât de ușor precum pare. Îmi prind părul într-o coadă de cal și mă încălț într-o pereche de adidași ponoșiți.

Ajung înapoi la bucătărie și văd bucata de hârtie pe care e scris un număr de telefon, alături de numele „Zoe”. Zâmbesc când privesc fața zâmbitoare desenată în jurul literei „O”.

Cu toate că nu aș vrea să apelez la nimeni, ea m-a primit cu brațele deschise chiar dacă am fost o acritură. Cunoaște

locurile astea mult mai bine ca mine și îmi poate fi de folos pentru tot ce am în plan pentru această zi.

Pun mâna pe telefon și la al doilea bip răspunde aceeași voce subțire, de data aceasta mult mai entuziasmată.

– Era și timpul, rostește amuzată și deja mă simt neli-niștită. Poate a fost o idee proastă, dar acum nu mai pot da înapoi.

– Scuze. Nu am vrut să te deranjez, mint cu nerușinare.

– Soro, chiar așteptam să suni, altfel nu ți-aș fi lăsat numărul. Știam că e o zi prea frumoasă să stai în casă singură.

Mă foiesc de câteva ori de pe un picior pe altul și mă gândesc dacă acesta e motivul real pe care încerc să-l ignor, sau speranța de schimbare îmi umbrește rațiunea.

– Eu... aș vrea să merg la cumpărături și... bolborosesc când îmi dau seama că vreau să se întoarcă acasă. Îmi mușc buza și sper din suflet să nu fie genul fetelor cărora nu le place să chiulească, altfel mi-am făcut primul dușman în acest oraș, iar Dumnezeu mi-e martor că nu aș mai putea suporta și alții.

– Perfect! Ajung acasă în 5 minute! ți-pă și îmi închide telefonul în nas.

Am ajuns să mă închid în mine, să fiu temătoare și nesigură, dar cred că ea e prima persoană cu care ar trebui să încep terapia „de schimbare”.

Nu apuc să mă învârt de trei ori prin cameră, că ușa se trânteste de perete și postura ei pare a fi asemănătoare cu cea a unui personaj principal dintr-un film în care conduceau femeile și bărbații erau sclavi. *Cred că asta ar fi o lume chiar bună.*

– Să începem irosirea banilor economisiți, rostește pe un glas gutural și fals, iar eu mă simt mult mai destinsă.

Părul îi e răvășit, iar privirea încrezătoare o face să radieze de fericire. Este o persoană cu totul diferită față de mine, dar are acel ceva care mă face să îi acord credibilitate. E amuzantă și chiar îmi doresc să îi acord o șansă. Atitudinea ei este cea care mă ajută să nu îmi mai ridic acel zid pe care îl folosesc pentru a-i ține departe pe cei din jur.

Aprob printr-o înclinare a capului și îmi dau seama cum colțurile gurii încă îmi sunt ridicate. În doar câteva ore, ea a reușit să trezească în mine acea latură pe care nu credeam să o mai văd vreodată.

Off, Doamne! Știam că îmi vei călăuzi pașii spre o destinație care mă va schimba și-mi va aduce zâmbetul pe buze. Tu îmi oferi medicamentul de care am nevoie pentru a învăța să trăiesc din nou, șoptesc în sinea mea și privesc în sus.

Înainte să-mi dau seama, mă prinde de braț și îmi târăște corpul afară din locuință. Chiar atunci când încerc să îi reamintesc faptul că a uitat să încuie ușa, își lovește fruntea cu podul palmei și se întoarce în grabă, învârtind de trei ori cheia în broască.

Se repede val-vârtej asupra mea, asemenea unui șoim care își vânează prada și mă urcă într-o mașină albă.

– Eu..., spun și deja mi-am pierdut cuvintele. Speram să mergem pe jos, doar nu sunt așa departe magazinele, nu? rostesc neîncrezătoare și mă gândesc cum aș putea ajunge la ele, singura soluție fiind autobuzele.

– O, ba da! Ochii i se dau peste cap și gestul pe care îl face cu mâna îmi dă de înțeles că nu are importanță distanța. De ce să ai o mașină dacă nu o folosești? întreabă scoțând limba la mine. Încă te holbezi, spune și îmi întorc capul rușinată.

Nu am o mașină a mea în ciuda insistențelor mătușii. Au încercat să mă învețe să conduc, ea împreună cu unchiul